

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/53/2014
Identifikačné číslo spisu:	3509010144
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3509010144.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 19. februára 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného MUDr. F. G. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 6. júna 2013, sp. zn. 1T 74/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 3. decembra 2013, sp. zn. 2To 109/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f/ Tr. por. dovolanie obvineného MUDr. F. G. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 6. júna 2013, sp. zn. 1T 74/2009, bol obvinený MUDr. F. G. uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 23. júna 2008 v čase o 18.15 hod. v A. vstúpil na prístupovú cestu ku garáži rodinného domu č. XXX, ktorý oprávnené užíva poškodená MUDr. P. Z., napriek jej nesúhlasu tam zotrval, pričom následne došlo v garáži tohto rodinného domu k fyzickému konfliktu medzi obvineným a poškodenou, pri ktorom utrpela zranenie a to podvrtnutie palca pravej ruky a pomliaždenie krku na pravej strane spojené s krvným výronom na pravej strane krku s dobou liečenia 21 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 1 000 eur s tým, že pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený mu bol podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Poškodená MUDr. P. Z. bola podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali odvolanie obvinený MUDr. F. G. a prokurátor. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 3. decembra 2013, sp. zn. 2To 109/2013, na podklade odvolania obvineného

rozhodol takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného odsúdil podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 500 € s tým, že pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov (I/). Odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol (II/).

Dňa 28. apríla 2014 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného, podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce voči skôr citovanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne ako i konaniu mu predchádzajúcemu - pred okresným súdom. Ako dovolacie dôvody pritom uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/, písm. k/ Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., resp. teda porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, tak toto bolo podľa názoru obvineného zapríčinené predovšetkým arbitrárnym konaním oboch súdov. Tieto sa v rámci svojej rozhodovacej činnosti nevyhli ľubovôli, nevykonali žiadne dokazovanie vo veci spáchania trestného činu porušovania domovej slobody, ale len vo vzťahu k trestnému činu ublíženia na zdraví a na základe týchto dôkazov potom rozhodli. Bolo tomu tak z toho dôvodu, že okresná prokuratúra navrhla zmenu právnej kvalifikácie až v záverečnej reči, a teda po tom, ako bolo ukončené dokazovanie pre ublíženie na zdraví, čím mu znemožnila navrhnúť akýkoľvek dôkaz preukazujúci jeho nevinu.

Ako upozornil obvinený ďalej, skutočnosti uvedené v skutkovej vete nie len že neboli žiadnym spôsobom dokázané, okolnosti zranenia poškodenej boli dokonca vyvrátené znaleckým dokazovaním. Čo sa týka potom tej skutočnosti, že incident sa odohral na dvoch miestach, a teda najskôr na prístupovej ceste a potom v garáži, tak táto nebola počas celého konania nijako ani len spomenutá, nie to ešte dokázaná.

Obvinený v tejto súvislosti napokon tiež namietal, že súdy nepostupovali ani v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por., keďže svoje rozhodnutia riadne nezdôvodnili v zmysle tam uvedeného. Okrem iného neuviedli na základe akých skutočností považovali preukázanú jeho vinu vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, čo má v konečnom dôsledku za následok, že obe rozhodnutia sú v tejto časti nepreskúmateľné.

Obvinený má za to, že v danom prípade došlo k porušeniu viacerých zákonných ustanovení - konkrétne § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 15, ods. 19 Tr. por., § 34 Tr. por., § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. por., § 119 ods. 1 Tr. por., § 240 Tr. por. a § 278 ods. 1 Tr. por., ktorých bližšiemu ozrejmieniu sa následne pomerne podrobne venoval. V tomto kontexte poukázal okrem už vyššie uvedeného najmä na to, že doteraz mu nebolo vznesené obvinenie pre prečin porušovania domovej slobody a ani doručený rovnopis obžaloby pre spáchanie daného trestného činu (prokurátor rozšíril obžalobu iba ústne v prednese svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní) spolu s výzvou na oznámenie návrhov na vykonanie dôkazov.

Tiež zdôraznil, že súdy ho uznali vinným len na základe tvrdenia poškodenej, ktorej iné tvrdenia - rovnako v jeho neprospech - boli navyše vyvrátené znaleckým dokazovaním, a teda dôveryhodnosť jej výpovede bola nabúraná. Vôbec sa pritom nevysporiadali s rozpormi medzi jej a jeho výpoveďou a nevykonali žiadne ďalšie dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci. Dôkazy, ktoré predložil tak v odôvodnení odvolania ako i vo vyjadrení k odôvodneniu odvolania prokurátora krajský súd úplne odignoroval, pričom keby sa nimi bol zaoberal a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové dokazovanie a rozhodnutie, zistilo by sa, že trestný čin sa vôbec nestal.

Okrem poukazu na niekoľko súdnych rozhodnutí (uznesenie najvyššieho súdu z 15. októbra 1992, sp. zn. 8Tz 37/92; rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tdo 45/2009; stanovisko najvyššieho súdu zo 7. decembra 2009, sp. zn. Tpj 63/2009; R 28/1998; R 14/1964; R 18/1966; R 55/1972) záverom k tomu poznamenal, že súd mal v jeho prípade vzhľadom na absenciu dôkazov postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“, vyplývajúcej z princípu prezumpcie nevinu a spod obžaloby ho oslobodiť.

Čo sa týka naplnenia ďalšieho dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak tu obvinený uviedol, že podľa jeho názoru sú obe napadnuté rozhodnutia založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, keďže tento bol kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin. Citujúc skutkovú podstatu trestného činu porušovania domovej slobody podotkol, že trestný čin je spáchaný v obydlí, ak je spáchaný v dome, alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim, ak sú ako súčasť obydlia uzavreté. Ako sa pritom on vyjadril v rámci svojej výpovede, celý incident sa odohral v prostriedku príjazdovej cesty pred garážou, ktorá nie je nijakým spôsobom ohradená, ani uzavretá. Skutočnosť, že došlo k sporu v garáži uviedla len poškodená. Zároveň k tomu dodal, že ten fakt, že by sa mal incident odohrať na dvoch miestach neuviedol ani jeden z nich a ani žiadnym iným dôkazom nebolo uvedené preukázané.

O naplnení znakov trestného činu porušovania domovej slobody nemožno potom podľa obvineného hovoriť ani z dôvodu neexistencie jeho subjektívnej stránky (t.j. úmyslu). Išlo mu totiž len o bezpečie jeho dcéry, chcel si iba overiť, že prišla domov v poriadku, keďže poškodená maloletú viezla v motorovom vozidle mimo detskej autosedačky. Keďže pravidelne chodil do obydlia poškodenej, pretože ona si to tak žiadala, nevidel žiadny problém tam ísť aj tentokrát. Avšak od okamihu, kedy mu dala poškodená najavo, že si neželá, aby zotrval na jej pozemku, pokúšal sa ho čo najskôr opustiť. Bohužiaľ toto bolo možné až v momente, kedy ho poškodená prestala napádať a fyzicky mu umožnila tento pozemok opustiť. K tomu na záver odkázal i na rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 1Tzo V 1/2005.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. napokon obvinený uviedol, že sa voči nemu viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné, a to z dôvodu uplynutia premlčacej doby. Vzhľadom na ust. § 87 Tr. zák., § 194 ods. 1 Tr. zák., čas spáchania trestného činu (23. jún 2008), ako i tú skutočnosť, že nikdy nebol obvinený zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody považuje za nepochybné, že predmetný trestný čin už bol premlčaný. Jeho trestnosť zanikla presne 23. júna 2011 (uplynutím 3 ročnej premlčacej doby).

Z vyššie uvedených dôvodov preto obvinený MUDr. F. G. navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 3. decembra 2013, sp. zn. 2To 109/2013, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ust. § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 15, ods. 19 Tr. por., § 34 Tr. por., § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. por., § 119 ods. 1 Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 240 Tr. por., § 278 ods. 1 Tr. por., § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ a písm. d/ Tr. por., § 87 Tr. zák., § 194 ods. 1 Tr. zák. a ďalších súvisiacich ustanoveniach Trestného zákona v jeho neprospech. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a aby zrušil aj rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 6. júna 2013, sp. zn. 1T 74/2009, ako i ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Napokon podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. aby okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť, a to v inom zložení senátu ako v pôvodnom konaní.

Dňa 9. júna 2014 bolo na súd prvého stupňa doručené i písomné vyjadrenie prokurátora príslušnej okresnej prokuratúry k podanému dovolaniu obvineného.

Z toho potom vyplýva, že pokiaľ ide o odôvodnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak toto považuje prokurátor za neopodstatnené a nepodložené minimálnymi relevantnými reálne existujúcimi skutočnosťami. Daný dovolací dôvod sa totiž vzťahuje najmä na porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, a nie na konštatovanie, že jeho obrana nebola braná v dostatočnej miere do úvahy. Má za to, že napadnutým rozsudkom nebolo porušené právo obvineného na obhajobu, ani procesná zásada materiálnej pravdy, nakoľko obvinený sa mal možnosť vyjadriť a počas svojho výsluchu ako i výsluchu poškodenej sa aj vyjadroval k okolnostiam, ktoré naplnili skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Výsluchy a tiež aj listinné dôkazy boli na hlavnom pojednávaní zamerané i na tú skutočnosť, kde sa incident odohral a či mal, a v akom rozsahu, obvinený povolené vstupovať do predmetnej garáže.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je pritom podľa názoru prokurátora taktiež argumentačne nepodložený, keďže obvinený ho odôvodňuje len námietkami smerujúcimi k spôsobu dokazovania na hlavnom pojednávaní a k hodnoteniu dôkazov oboma konajúcimi súdmi. Obvinený prezentoval svoj názor na výsledky dokazovania a popieral svoju vinu, pričom konkrétne skutočnosti odôvodňujúce predmetný dovolací dôvod absentujú. Dovolací súd však nepreskúmava konkrétne skutkové zistenia, na ktorých je napadnuté rozhodnutie súdu založené (napr. neúplnosť skutkových zistení, nesprávne hodnotenie dôkazov a pod.)

Ako uviedol v tomto smere prokurátor ďalej, vzhľadom k tomu, že v skutkovej vete obžaloby je uvedené, že k predmetnému útoku došlo v garáži rodinného domu č. XXX v A., ktorý oprávnene užíva poškodená, a kam obvinený vstúpil a napriek jej nesúhlasu i zotrval a fyzicky na ňu zaútočil, bolo naplnené ust. § 278 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého súd môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobnom návrhu, a z toho vychádzajúc bola tiež dodržaná procesná zásada upravená v ust. § 2 ods. 15 Tr. por. Je pritom irelevantné, či bol skutok posúdený už v obžalobe v zmysle § 194 ods. 1 Tr. zák. alebo či k úprave právnej kvalifikácie došlo až po vykonaní hlavného pojednávania. Rozhodujúca je tá skutočnosť, že totožnosť samotného skutku zostala zachovaná, pričom ust. § 234 ods. 2 Tr. por. sa na túto vec v danom štádiu trestného konania nevzťahuje, nakoľko už išlo o konanie pred súdom po podaní obžaloby.

A napokon vo vzťahu k dovolacím námietkam uvedeným v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. uviedol, že k premlčaniu tak, ako to má na mysli obvinený nedošlo, a to s poukazom na ust. § 87 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s tým, že premlčanie bolo prerušené samotnými úkonmi súdu smerujúcimi k stíhaniu páchatel'a (vytýčenie hlavného pojednávania, jeho vykonávanie). Rovnako bola zachovaná identita skutku a súd nie je viazaný jeho právnym posúdením obžalobou.

Vzhľadom k vyššie prezentovaným dôvodom preto prokurátor záverom navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí dovolanie odmietol, keďže je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania.

K podaného dovolaniu sa písomne vyjadrila aj poškodená JUDr. P. Z..

Tá pritom uviedla, že ako poškodená od začiatku a počas celého trestného konania vypovedala a zotrvala na svojich výpovediach, že obvinený ju fyzicky napadol a ublížil jej na zdraví dňa 23. júna 2008 v čase o 18.15 hod. v garáži rodinného domu patriaceho jej rodičom, v ktorom má trvalé bydlisko, pričom ho ešte pred jeho fyzickým útokom vyzvala, aby odišiel, že tam nemá čo robiť. Na základe tejto jej výpovede sa potom viedlo dokazovanie počas celého trestného konania, v ktorom bolo dokázané, že obvinený bol v garáži rodinného domu neoprávnene, fyzicky ju tam napadol, pričom pri tomto konflikte jej vznikli zranenia s dobou liečenia 21 dní. Obvinený sa na pojednávaniach súdu obhajoval v celom kontexte súbehu udalostí, a teda aj k jeho prítomnosti v garáži rodinného domu. Jeho obhajoba bola rozporná a nepresvedčivá. Faktom však zostáva, že sám súdu predložil dôkaz - fotografiu vyhotovenú v garáži rodinného domu.

Ďalej poškodená k tomu poznamenala, že vzhľadom na to, že konanie obvineného spočívalo v tom, že neoprávnene vstúpil do garáže rodinného domu a tam na ňu fyzicky zaútočil, jednalo sa o jednočinný súbeh dvoch činov. Dokazovaním súdu však nebolo jednoznačne dokázané, že zranenia, ktoré jej vznikli pri konflikte, vznikli spôsobom ako vypovedala, ale nebolo dokázané ani to, že vznikli spôsobom, ako vypovedal obvinený. V znaleckých posudkoch, o ktoré sa opierať súd je uvedený záver, že k poraneniám mohlo dôjsť tak, ako uvádza poškodená aj tak, ako uvádza obvinený. Podľa zásady „in dubio pro reo“ toto bol dôvod pre súd, aby rozhodol o zbavení obvineného viny zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví. Súd však jednoznačne dokázal, že obvinený spáchal svojím konaním trestný čin porušovania domovej slobody, keďže nemal dôvod vstupovať do garáže. DCéru si prevzala mimo jej obydľia už v čase po súdom určenom čase (18.00 hod.), kedy jej mal podľa rozsudku dieťa odovzdať v mieste bydliska. Obvinený teda nemal žiaden dôvod neoprávnene bez pozvania vniknúť do jej obydľia, tam

zotrvať aj po výzve, aby jej obydlie ihneď opustil a dokonca ju v jej obydlí aj fyzicky napádať.

S poukazom na uvedené má preto poškodená za to, že súdy rozhodli správne o vine obvineného a žiada z toho dôvodu súd o zamietnutie jeho dovolania ako nedôvodného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v prvom rade skúmal, či dovolanie obvineného MUDr. F. G. spĺňa všetky zákonné náležitosti a zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), avšak proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 382 písm. f/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinený MUDr. F. G. uložený peňažný test vo výmere 500 € vykonal (zaplatil) 17. februára 2014 zložením uvedenej sumy na účet Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom.

Podľa § 92 ods. 2 Tr. zák. ak ide o odsúdenia na tresty uvedené v § 32 písm. b/ až l/, k zahladeniu odsúdenia dochádza ich vykonaním. Peňažný trest je pritom uvedený pod písm. d/ § 32 Tr. zák.

Ak bolo odsúdenie zahladené, hľadá sa na páchatel'a, ako keby nebol odsúdený (§ 93 ods. 1 Tr. zák.). Právnym dôsledkom zahladienia odsúdenia je teda fikcia neodsúdenia.

V prípade, že nastávajú, či už priamo zo zákona (ako je tomu v posudzovanom prípade) alebo na základe rozhodnutia súdu, pri zahladiení odsúdenia právne následky spojené s fikciou neodsúdenia, potom treba do všetkých dôsledkov právne považovať za neexistujúce odsudzujúce rozhodnutie takej osoby, na ktorú sa hľadá akoby odsúdená nebola.

Predpokladom na podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je však existencia odsúdenia páchatel'a. Pokiaľ platí fikcia neodsúdenia, ktorú zákonodarca spojil s inštitútom zahladienia odsúdenia, nemožno ju chápať podmienene tak, že pre určité prípady v trestnom konaní (ale i mimo neho) platí a pre niektoré nie.

Zahladienie odsúdenia spojené so zákonnou fikciou neodsúdenia znamená, okrem iných dôsledkov spojených s bezúhonnosťou určitej osoby, že vo výpise z registra trestov sa jej zahladené odsúdenie už neuvádza. V oblasti trestno-právnej zanikajú nepriaznivé následky spojené s odsúdením páchatel'a. Treba vychádzať z toho, že neexistuje odsúdenie, ktoré by bolo dôvodom priťažujúcej okolnosti alebo recidívy trestnej činnosti. Zahladiením odsúdenia s fikciou neodsúdenia môže taká osoba preukazovať stav svojej bezúhonnosti. Nie je už povinná pri rôznych príležitostiach, napr. pri prijímaní do zamestnania, pri žiadostiach o niektoré povolenia, oprávnenia a pod., uvádzať odsúdenie, ktoré bolo zahladené. Platí to aj obrátene zo strany iných subjektov vo vzťahu k tejto osobe. Odpadnutie prekážky odsúdenia teda môže viesť k vzniku alebo k obnoveniu takých právnych vzťahov, ktoré občan nemohol nadobudnúť alebo sa ich nemohol dožadovať, pokiaľ existovala prekážka odsúdenia páchatel'a.

Keďže v dôsledku toho, že odsúdenie bolo zahladené, môžu vznikať nové právne vzťahy, ktoré by inak nemohli nastať, ak by neexistovala podmienka bezúhonnosti, potom by bolo vážnym zásahom do stability právnych vzťahov, ak by na základe dovolania niektorej z dvoch hlavných strán v trestnom konaní alebo dovolania ministra spravodlivosti bolo možné zvrátiť nový právny stav vznikajúci po vykonaní trestu a zahladiení odsúdenia spojeného s fikciou neodsúdenia.

Výrazne by sa v takom prípade nepriaznivo vo vzťahu k osobe, u ktorej bolo odsúdenie zahladené, prejavilo podanie dovolania prokurátorom, alebo ďalším oprávneným subjektom, v neprospech takejto osoby. Nebolo by žiaduce, aby v takom prípade, keď už páchatel' vykonal trest a došlo aj k zahladieniu

odsúdenia, aby generálny prokurátor, eventuálne minister spravodlivosti, mohol podávať tento mimoriadny opravný prostriedok v neprospech obvineného, smerujúceho k zhoršeniu jeho postavenia a umožniť tak otvorenie takého trestno-právneho vzťahu, ktorý už bol ukončený a zvrátiť tak priaznivé dôsledky pre páchatel'a spočívajúce v tom, že sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Dobrodenie, ktoré dáva zákonodarca v podobe bezúhonnosti, na základe fikcie neodsúdenia osoby, u ktorej bolo odsúdenie zahladené, by strácalo svoj zmysel.

Rovnosť strán v konaní a záujem na stabilite právnych vzťahov však predpokladá aj opak, že ani na základe dovolania obvineného nie je možné právoplatné a už aj vykonané a zahladené odsúdenie s dôsledkami fikcie neodsúdenia, meniť.

Preto ak nastal zo zákona alebo na základe rozhodnutia súdu stav zahľadania odsúdenia, ktorý má znamenať, že neexistuje odsúdenie, ktorým sa uložila sankcia, jeho dôsledkom musí byť i to, že žiaden zo subjektov oprávnených na podanie dovolania už ho nemôže podať (resp. ak ho už podal, nemožno na jeho základe na existujúcom právnom stave nič meniť).

S poukazom na vyššie uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného MUDr. F. G. podľa § 382 písm. f/ Tr. por. ako neprípustné odmietol, keďže smeruje proti svojimi účinkami neexistujúcemu odsudzujúcemu rozhodnutiu, proti ktorému ho nie je možné v zmysle § 368 ods. 1 a 2 Tr. por. podať.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.